

2.

Слушай мойта малка пѣсень,
сине,—
не плачи при менъ докле си
тъй мъничъкъ, тъй невиненъ.

Скоро тука ще похлопа
пролѣтъ;
скута ми познатъ и топълъ
само вечеръ ще измолишъ.

Тамъ—подъ старата черница—
морна—
съ бащината си ралица
ще кръстосвамъ черна оранъ.

И—когато вечеръ седна
слаба—
предъ светицата ще шепна:
„Боже, дай ни утре хлѣба“!